

Camellia

มือ
ราชลับ
แสนหน้า
อวสาน
ข้ามเวลา
มาแปะ
ชาชา
แพทช์
จันทน์

盛世嫡女医品特工妃

12

风光霁月 เฟิงกวงจีเยว่ เขียน
โมจิถั่วแดง แปล
RUNYA วาด

บทที่ 514 อาบน้ำ

ฉู่จวินหลันชะงักไปเล็กน้อย แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างขบขัน พลางชักมือกลับ นางอดคิดไม่ได้ว่า หากเซียวชวียังไม่สูญเสียความทรงจำ เกรงว่าตอนนี้คงดีใจที่นางช่วยเหลืออีก

แต่พอนางทำใจยอมรับเรื่องที่เซียวชวีสูญเสียความทรงจำได้แล้ว กลับรู้สึกว่ามันมีความสนุกบางอย่างราวกับได้ย้อนกลับไปสัมผัสวันวานอีกครั้ง

เมื่อเห็นเซียวชวีเดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากนั้น ฉู่จวินหลันก็เข้าไปในห้องด้านใน หยิบชุดมาให้เขา แล้วจงใจเอ่ยหยอกล้อว่า “เดี๋ยวข้าจะช่วยท่านอาบน้ำ”

คนหลังจากนั้นชะงักไปทันที เสียงของเซียวชวีเข้มข้นเล็กน้อย

“ไม่ต้อง”

“ไม่ต้องหรือ เช่นนั้นให้สาวใช้มาช่วยแทนดีหรือไม่”

“ชะ...ข้าชินกับการอาบเอง”

เมื่อได้ยินปลายเสียงของเขาสั้นเล็กน้อย ชู่จวินหลันก็อดหัวเราะไม่ได้ สายหน้าเบาๆ “เออละ หากท่านไม่ชอบก็อาบเองเถิด แต่ให้ข้าช่วยสระผมคงได้กระมัง”

ทางห้องอาบน้ำมีเสียงสาวใช้เทน้ำดังขึ้น ชู่จวินหลันวางเสื้อผ้าที่เตรียมไว้บนฉากกัน แล้วถอดเสื้อคลุมของตนเอง ม้วนแขนเสื้อขึ้นสูง รีบเดินเข้าไปวัดอุณหภูมิน้ำ

เมื่อสาวใช้ยกน้ำร้อนเข้ามาครบแล้ว ชู่จวินหลันก็โบกมือให้จื่อหยวน จื่อเยียน และสาวใช้อื่นๆ ถอยออกไป จากนั้นจึงเรียกเขา

“จื่อจื่อ”

ขณะนั้นเซียวชวีสวมเพียงเสื้อชั้นใน ใจเต็มไปด้วยความลังเล หัวใจเต้นแรงยิ่งกว่าตอนออกรบเสียอีก

เขากับชู่จวินหลันเป็นสามีภรรยา กัน แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยเข้าหอ ไม่ใช่ว่าเขาไม่ต้องการ หากแต่พอรู้ว่านางทুমเทมากมายเพียงใด ในขณะที่ตนกลับลืมนึกถึงทุกสิ่ง เซียวชวีก็รู้สึก

ว่าหากตนไม่ได้รักนาง แต่กลับมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา กับนาง นั้นย่อมเป็นการดูหมิ่นและเหยียบย่ำสิ่งที่นางเคยทำ ทั้งหมด

บางครั้งเขาก็คิด หากตนไม่มีวันจำอดีตของพวกเขาได้ แม้จะได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นจากปากผู้อื่น แต่เขาก็ไม่ใช่คน คนเดิมที่จู่จวินหลันเคยรักอีกแล้ว

แล้วเขาจะมีสิทธิ์อะไรไปเอาเปรียบนาง

แต่เมื่อหญิงงามอยู่ตรงหน้า กลิ่นหอมอ่อนนุ่มล้นมกาย เชียวซวีก็กลัวจริงๆ ว่าตนจะควบคุมตัวเองไม่ได้ เพียงแค่ปล่อยให้ แสดงความคิดออกมาแม้เล็กน้อย ก็ทำให้เขาอับอายแทบแทรก แผ่นดินหนี

“ซวีซวี? นำได้ที่แล้ว มาเถิด ข้าจะสรรหาให้” เสียงของ จู่จวินหลันที่ดังมาจากในห้องอาบน้ำแผ่ด้วยอารมณ์ดี

คำเรียก ‘ซวีซวี’ ทำให้เชียวซวีหน้าแดงก่ำ ใจเต้นรัว ราวทวงน้อยแตกตื่น พอรู้ตัวอีกที เขาก็เดินเข้าไปในห้อง- อาบน้ำเสียแล้ว

ในวันฝนตกเช่นนี้อากาศค่อนข้างเย็น ใอน้ำลอยขึ้นจาก
อ่างไม้เป็นหมอกขาว ชูจวินหลันสวมเสื้อชั้นในสีขาวสะอาด
นางม้วนแขนเสื้อและรวบผมดำหลวมๆ ใบหน้างดงามดูบุปผา
ปลายนิ้วเรียวยาวจุ่มลงในน้ำอุ่นแล้วกวนน้ำเบาๆ เชี่ยวชวีรู้สึก
ราวกับว่าปลายนิ้วนั้นกำลังกวนใจของเขาอยู่

“ข้า...”

“พอแล้ว มาเถิด นอนลงตรงนี้ ข้าจะสระผมให้ แล้ว
ท่านค่อยอาบน้ำเอง” ชูจวินหลันไม่รอให้เขาปฏิเสธ นางตอบตรง
เก้าอี้เอนข้างอ่างเบาๆ

เชี่ยวชวีเดินไปนั่ง แล้วเอนตัวลง ศีรษะพาดอยู่ที่ขอบอ่าง
พอดี

ชูจวินหลันใช้ผ้าคล้องคอเขาไว้ ครั้นแกะสายรัดผมออก
เส้นผมดำขลับก็แผ่ลงบนน้ำ นางใช้มือหนึ่งบังหน้าผากเขา
อีกมือใช้กระบวยไม้ตักน้ำรดผมให้เปียก จากนั้นหยิบสบู่ถั่ว
ที่ผสมน้ำหอมดอกไม้และกลิ่นสระแห่งมาถูจนเกิดฟอง

เชียวชีวิตที่ล้มเหลวอย่างผอนคลาย รับรู้ถึงสัมผัสอ่อนโยน
ที่นางสรรผมให้ จากนั้นปลายนิ้วของนางก็ขยับนิ้วหงส์ชะ
ด้วยแรงพอดี

ความรู้สึกเหมือนกระแสไฟแล่นขึ้นตามกระดูกสันหลัง
ลามจากแผ่นหลังไปถึงปลายเส้นผม เป็นความสบายที่ยากจะ
อธิบาย ทำให้มือของเชียวชีวิตกำแน่น ใบหน้าพลันแดงก่ำ

ร่างกายของเขาเกร็งแน่นอยู่ตลอด จนกระทั่งฉู่จวินหลัน
ใช้นิ้วลูบไล้ผมให้เขาอีกครั้ง เขาจึงค่อยๆ ผ่อนคลาย

“เออละ ซื่อจื่อ แม่ปกติท่านจะงานยุ่ง แต่ก็อย่าหักโหม
เกินไปนัก ต่อให้สภาพความเป็นอยู่ในกองทัพรัชทายาทจะ
ลำบาก ทว่าก็เป็นเพียงชั่วคราว พวกเราย่อมหาทางออกจาก
ที่นั่นได้แน่”

ฉู่จวินหลันใช้ผ้าเช็ดผมของเขาจนหมด นางดึงปิ่นหยก
จากศีรษะของตนเองออกวางๆ ก่อนจะรวบผมของเชียวชีวิตขึ้น
แล้วปักปิ่นให้เขา จากนั้นเช็ดมือแล้วกล่าวว่า “เรียบร้อยแล้ว
ท่านอาบน้ำต่อเถิด ข้าจะออกไปก่อน”

เชียวชวี่นั่งตัวตรงในทันที หันกลับไปมองฉู่จวินหลันที่
สะบัดมือไปมาอย่างร่าเริงราวกับเด็กหญิง แล้วเดินออกจากห้อง
ไป เขาเม้มปากก่อนจะหลุดยิ้มออกมา

คนที่น่าเอ็นดูถึงเพียงนี้ กลับมอบใจให้เขาเพียงผู้เดียว

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามเชียวชวี่ถึงกับรู้สึกว้าว ต่อให้ชาตินี้ไม่มีวัน
ได้ความทรงจำคืนมาก็ไม่เป็นไร เพราะการตกหลุมรักนาง
อีกครั้งนั้นช่างง่ายดายเหลือเกิน

หลังกินมื้อค่ำเสร็จ เชียวชวี่ก็เอย่ถามถึงเรื่องในจวน
ฉู่จวินหลันจึงยิ้มตอบ

“ท่านไม่ต้องกังวลเรื่องพวกนั้น ข้ามีวิธีรับมืออยู่แล้ว
ในจวนมีเรื่องยุ่งเหยิงมากมาย จะได้ใช้โอกาสนี้จัดการให้เข้าที่
เสียที”

“พูดง่าย แต่ทำจริงยาก เกรงว่าจะมีพวกบ่าวเจ้าเล่ห์
เห็นว่าเจ้ายังเยาว์จึงคิดรังแก”

“ไม่เป็นไร บางทีข้าก็อาจรังแกพวกบ่าวเจ้าเล่ห์ที่แก่กว่า
บ้างก็ได้” ฉู่จวินหลันหัวเราะอย่างสบายใจ

เซียวชวี่มองรอยยิ้มของฉู่จวินหลันใต้แสงตะเกียง ก็อดหัวเราะตามไม่ได้

แม้ฉู่จวินหลันจะพูดอย่างมั่นใจ แต่เซียวชวี่ก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้ จึงอยู่เป็นเพื่อนนางที่จวนสองวัน จนถึงวันที่ฉู่จวินหลันจะเรียกบรรดาหมั่มผู้ดูแลในจวนมาพบ ทว่าพอถึงวันจริงเซียวชวี่กลับยังคิดจะไปด้วย

“ท่านเป็นบุรุษ อย่านำได้เข้าไปยุ่งกับเรื่องพวกนี้เลย ไปจัดการงานของท่านเถิด” ฉู่จวินหลันพูดจบก็ไม่เปิดโอกาสให้เซียวชวี่แย้ง สั่งให้จื่อเยียนกับจื่อหยวนถือกล่องใส่ของมุงหน้าไปยังโถงหน้าทันที

เซียวชวี่มองแผ่นหลังของฉู่จวินหลันที่เดินห่างออกไปอย่างไม่วางใจ จึงสั่งจิ่งอวี่ว่า “เจ้าตามไปดู หากมีใครไม่รู้จักรหัสผ่านดินตำก็จัดการเสีย”

“ขอรับ!” จิ่งอวี่หัวเราะ ‘ฮิ’ สองครั้งก่อนจะหันไปยกหม้อดินมา

“ซายาชื่อจื่อสังไว้ว่าเป็นของบำรุงร่างกาย ให้ท่านกินสักสามขอรับ”

จึงอ้วางหม้อดินลงแล้วก็วิ่งไปทางโถงหน้าอย่างรำเร่ง

ที่โถงหน้าในขณะเดียวกัน ซายาไซ บรรดาคุณหนูคุณชาย
แต่ละเรือน รวมถึงอนุทั้งสิบแปดคนของกงชินอ๋องล้วนมาถึงกัน
หมดแล้ว เหล่าหมัวหมัวผู้ดูแลในจวนยืนเรียงอยู่ในห้องโถง

ซายาไซนั่งอยู่ตำแหน่งสูงสุด ยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่าง
สบายอารมณ์ ชาดสีแดงสดทิ้งรอยบางๆ ไว้ที่ขอบถ้วยเคลือบขาว

ฉูจวินหลันยืนยิ้มอยู่ข้างกายซายาไซแล้วกล่าวว่า
“ซายาไซโปรดชี้แนะ ซายาอาจยังมาไม่ถึง จะให้ไปเชิญหรือไม่
เจ้าคะ”

ซายาไซเชิดคางขึ้นเล็กน้อย ตอบอย่างเฉื่อยชา “เรื่องนี้
เป็นหน้าที่ของเจ้า เจ้าตัดสินใจเองเถิด”

เห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะช่วยฉูจวินหลัน

แต่ฉูจวินหลันก็ไม่โกรธ หันไปสั่งจื่อยวน ทว่าจื่อยวน
ยังไม่ทันจะออกไป เขียวจื่อหลันก็ลุกขึ้นกล่าว

“ท่านแม่กำลังยุ่งดูแลพี่รองอยู่ เมื่อมอบงานในจวนให้เจ้า ก็หมายความว่าเชื่อใจในความสามารถของเจ้า เจ้าจัดการเอง ไม่ได้ กลับจะไปรบกวนท่านแม่อีกหรือ”

เสียงของเซียวจื่อหลันไม่เบา เดิมทีในห้องยังมีเสียง ชุบชิบอยู่บ้าง บัดนี้เงียบกริบทันที

ฉูจวินหลันมองเซียวจื่อหลันแล้วหัวเราะเบาๆ “สมแล้ว ที่เป็นบุตรสาวของชายาจาก ทุกอย่างถ่ายทอดกันมาครบถ้วน ดี เช่นนั้นข้าก็จะไม่ทำเรื่องเกินจำเป็น”

“เจ้า!” เซียวจื่อหลันหันหน้ามิดคิ้วลงทันที เดิมคิดว่าตน ได้เปรียบ แต่ไม่คิดว่าฉูจวินหลันจะตอบเช่นนี้

“พอแล้ว จะเริ่มประชุมหรือไม่” ชายาไช้เคาะนิ้วอย่าง ไม่พอใจ “หากไม่เริ่ม ข้าจะได้กลับ ข้าไม่มีเวลามานั่งเล่นกับ พวกเจ้าทั้งวันหรอกนะ”

บทที่ 515 เครื่องมือ

ณัฐจินหลันไม่ได้สนใจถ้อยคำเสียดสีของชายาไซ่ นางนั่งลงแล้วหันไปถามบรรดาอนุของกงชินอ๋อง

“เมื่อไม่กี่วันก่อน หมัวมัวผู้ดูแลในจวนได้รายงานสถานการณ์ต่างๆ ภายในจวนให้ข้าฟัง หลายเรือนต่างก็มีความลำบากของตนเอง ไม่ทราบว่าจะแต่ละเรือนมีปัญหาเช่นเดียวกันหรือไม่ บอกมาเถิด วันนี้จะได้จัดการและแก้ไขไปพร้อมกัน”

พอณัฐจินหลันกล่าวเช่นนั้น ชายาไซ่ก็กลอกตาใส่ทันที พลังคิดในใจว่า ผู้ชื่อนี้ชอบหาเรื่องใส่ตัวจริงๆ หรือนางคิดว่าปัญหาในจวนยังไม่มากพอ?

ทว่าบรรดาอนุที่มีหลู่ซื่อเป็นแกนนำกลับคิดอีกแบบ

ณัฐจินหลันเพิ่งเข้ามาใหม่ก็ต้องมารับมือกับปัญหายุ่งเหยิงเช่นนี้ นางคงคิดจะดึงพวกตนไปเป็นพวก เพื่อต่อกรกับชายาจากระมัง

หลู่ซื่อแค้นหัวเราะในใจ ต่ำทอว่าไร้เดียงสา ซายาจาง
เชื่อว่าจะเป็นคนดี เช่นนั้นฉู่จวินหลันจะดีกว่าได้อย่างไร

“เอาเถิด ในเมื่อซายาซื่อจื่อถาม พวกเราก็ไม่เกรงใจแล้ว”
หลู่ซื่อดึงแขนเสื้อของตนพลงกล่าวอย่างจริงจัง “ซายาซื่อจื่อ
ลองดูเสื้อผ้าซาติ เป็นแบบเดียวกับเมื่อสามปีก่อน มิหนำซ้ำ
ด้ายตรงปลายแขนก็ยังหลุดลุ่ย หากใส่ออกไปข้างนอก คนอื่นคง
คิดว่าจวนอ๋องของเรามีปัญหา ถึงขั้นเลี้ยงดูพวกเราไม่ไหวแล้ว”

พอหลู่ซื่อเปิดประตึ้น เชี่ยวววินเจิงบุตรชายคนรองของ
นางก็เสริมว่า “ใช่แล้ว แม้แต่ตะกร้าใส่ตำราของข้ายังเก่าจน
ใช้ต่อไม่ไหวแล้ว โดนคนอื่นหัวเราะเยาะว่าขี้ดสน”

ฉู่จวินหลันยิ้มเล็กน้อย เชี่ยวววินก่วง เชี่ยวววินเจิง
บรรดาบุตรนอกสมรสเหล่านี้ได้เงินแต่ละเดือนมากกว่าเชียวชวี
เดิมถึงสิบตำลึง มีเงินพอจะเที่ยวเล่นสำราญ แต่ตอนนี้กลับมา
ร้องไห้บอกว่าขี้ดสนกับนาง

เมื่อหลู่ซื่อเริ่ม อนุคนอื่นๆ ก็พากันแสดงบทบาทอย่าง
เต็มที่

บางคนบอกว่าไม่ได้ตัดเสื้อผ้าใหม่มานานแล้ว บางคนบอกว่าเครื่องประทีนโคมกล่องหนึ่งใช้มาสี่ห้าปีแล้ว บางคนถึงขั้นถอดอมทุกอย่าง เพียงเพื่อจะหาชุดใหม่ให้บุตรชาย บุตรสาวที่เกิดจากอนุ พังแล้วชวนให้สงสารยิ่ง รวากับว่าพวกนางเป็นอนุในจวนอ่อง แต่กลับมีชีวิตแยกว่าอนุของพ่อค้าทั่วไปเสียอีก

บรรดาบ่าวหญิงไม่กล้าโต้แย้ง บางคนก็มองอย่างไม่ใส่ใจ อย่างไม่ไรก็เป็นเงินของจวนอ่อง อนุจะได้มากได้น้อยก็ไม่เกี่ยวกับพวกนาง ขอเพียงตนเองได้ส่วนแบ่งมากขึ้น มีเงินใช้คล่องมือก็พอ

จู่จวินหลันปล่อยให้อนุทั้งสิบแปดคนพูดกันอื้ออึงถึงความลำบากของตนเอง จากนั้นก็พยักหน้า

“ข้ารับรู้ความลำบากของพวกเจ้าแล้ว และข้าก็เห็นว่าเงินที่ทุกคนมีใช้นั้นไม่เพียงพอจริงๆ เช่นนั้นเอาแบบนี้ดีหรือไม่ แต่ละคนเขียนความต้องการของตนเองมาให้ข้า แล้วข้าจะรวบรวมพิจารณาอีกที”

พูดจบก็หันไปให้จ้อยวนกับจื่อเยียนแจกกระดาษและ
พู่กันที่เตรียมไว้

บรรดาอนุ คุณหนู และคุณชายไม่ได้คิดมาก ต่างเขียน
สิ่งที่ต้องการลงไป ส่วนบ่าวรับใช้ที่เขียนไม่ได้ ก็ให้จื่อเยียน
กับจ้อยวนช่วยเขียน แล้วประทับลายนิ้วมือเพื่อยืนยัน

ไม่นาน กระดาษปึกหนาก็ถูกส่งกลับมายู่ในมือฉู่จวินหลัน

นางพลิกดูความต้องการของทุกคนคร่าวๆ ก็พบว่าแทบ
ไม่ต่างกัน...ทุกคนล้วนต้องการเงิน

“ข้อเรียกร้องของทุกคนล้วนสมเหตุสมผล” ฉู่จวินหลัน
เขย่ากระดาษในมือเล็กน้อยแล้วยิ้มกล่าว “เดิมทีชายาจาง
ให้ค่าใช้จ่ายของจวนเดือนละสี่ร้อยตำลึง ซึ่งรวมค่าใช้จ่าย
ในชีวิตประจำวันทั้งหมด แต่ช่วงก่อนถูกลดลงเหลือสามร้อย-
ตำลึง กล่าวคือ เงินที่สามารถใช้จ่ายได้ในแต่ละเดือน มีเพียง
สามร้อยตำลึงเท่านั้น”

ฉู่จวินหลันลุกขึ้นเดินไปมาแล้วกล่าวต่อ “ครั้นใหญ่
ในเรือนหลังใช้เงินเดือนละหนึ่งร้อยตำลึง ส่วนเรือนของชายา-
จางและคุณชายรอง เฉลี่ยแล้วใช้ไปหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึง ฉะนั้น

จึงเหลือเงินเพียงห้าสิบบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้เรือนของชายาไช้
ก็รับไปแล้ว ฉะนั้นจึงไม่เหลือเงินแบ่งให้แต่ละเรือน”

ฉุฉินหลันกล่าวพลางส่ายหน้า “ปล่อยไว้เช่นนี้ไม่ใช่
วิธีแก้ อนุหลัต้องมีเสื้อผ้าสวม คุณชายหลายท่านก็ต้องมีตำรา
อ่าน คุณหนูทั้งหลายก็ขาดเครื่องประทีปโฉมไม่ได้ ข้าจึงจำต้อง
ตัดสินใจ ส่วนที่ขาดก็หักจากค่าใช้จ่ายของชายาจางกับคุณชาย-
รอง หากยังไม่พอ ข้าค่อยไปขอกับชายาจางอีกที”

นางเขยารายการในมือ “ข้าจะรวบรวมส่งคำร้องขอของ
ทุกคนให้ชายาจางจัดการ รับรองว่าจะทำให้ทุกคนพอใจแน่”

ฉุฉินหลันยิ้มอย่างไรพิสดาร

ทว่าบรรดาอนุ คุณชาย คุณหนู รวมถึงหมัวหมัวผู้ดูแล
กลับสีหน้าเปลี่ยนไปหลายตลบ

ชายาจางกุมอำนาจดูแลงานในจวนมานาน ทุกคนล้วน
เคยประจักษ์บารมีของนาง กล่าวกันตามตรง เงินที่แต่ละเรือน
ได้รับทุกเดือนตามคำสั่งของกงชินอ่อง เดิมทีก็มากกว่าจวนอื่น
อยู่แล้ว ชายาจางกินส่วนของตนเต็มที แต่ก็ยังมีเหลือตลอด
ให้พวกเขาบ้าง

แต่หากจะให้ชายาจกคายสิ่งที่ได้ไปออกมา อีกทั้งยังต้องให้คุณชายรอมแบ่งเงินให้พวกเขา ปฏิบัติของชายาจกย่อมคาดเดาได้!

ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้ชายาจกกำลังทู่ม่เหตุแลอาการของเชียววินเฟิง หากใครกล้าไปแตะต้องเงินของเขา การเอาคืนของชายาจกย่อมหนักหนาเกินรับไหวแน่นอน

“ชายาชื่อจื่อ” อนุหลั่ลุกขึ้นเป็นคนแรก ยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน “สิ่งที่ท่านกล่าวมาซ้ำล้นเข้าใจ ทุกวันนี้ทำอะไรก็ไม่ง่าย เสื้อผ้าของข้าก็ยังพอใส่ได้ ไม่จำเป็นต้องไปทำให้ชายาจกลำบากเพราะเรื่องนี้เจ้าคะ”

“ใช่ ข้าก็เช่นกัน”

“ไม่ควรไปรบกวนชายาจก กินอยู่อย่างประหยัดเช่นนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย”

เหล่านุและบ่าวหญิงต่างพูดกันจ้อแจ อนุหลั่ถึงกับเป็นฝ่ายนำเดินไปตึงใบคำร้องของตนคืนจากมือฉู้จวินหลัน

ฉุจวินหลันแสรังประหลาดใจ “จะเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร พวกเราล้วนทำเพื่อให้จวนอ๋องดีขึ้น เหตุใดต้องเก็บงำความต้องการไว้เล่า ซายาจางเป็นคนมีเหตุผล หากนางทราบ คงรู้สึก สะเทือนใจไม่น้อย”

“ช่วงนี้ซายาจางมีงานในมือมาก พวกเราไม่กล้ารบกวน ขอให้ซายาซื้อจื่อคิ่นรายการเมื่อครู่ให้พวกเราด้วยเถิด” หมั้วหมั้ว-ผู้ดูแลหลายคนก็เข้ามาขอรายการของตนคิ่น

ฉุจวินหลันส่ายหน้าอย่างจนใจ ถอนหายใจแล้วคิ่นรายการให้ทั้งหมด เหลือเพียงแผ่นของซายาไช่

ซายาไช่เฝ้ามองอยู่เงียบๆ เห็นฉุจวินหลันอาศัยชื่อของซายาจางทำให้ทุกคนหวาดกลัวจนหดคอ ก็แค้นเสียงขึ้นจุมุก แล้วกล่าวเสียงดัง “ของคนอื่นไม่เอาก็อ้างเถิด แต่ค่าใช้จ่ายของข้าที่จะเพิ่มเป็นเดือนละหนึ่งร้อยตำลึงนั้น ห้ามขาดแม้แต่หยกข้าไม่สนว่าเจ้าจะไปหาเงินมาจากที่ใด ต่อให้ไปแย่งมาจากหีบเครื่องประทีปโนมของซายาจาง ข้าก็รับได้ทั้งนั้น”

เชียวจื่อหลันได้ยินดังนั้นก็โกรธจนแทบพุ่งเข้าไปโต้เถียง
ทว่าเชียวจื่อฉินคุณหนูห่ากั้ดึงข้อมือนางไว้เสียก่อน กระซิบบเตือน
ข้างหูไม่กี่คำ จึงยับยั้งความหุนหันนั้นไว้ได้

ฉู่จวินหลันพยักหน้าอย่างจริงจัง “ชยาไ้กล่าวได้ถูกต้อง
ท่านอ๋องเคยบอกกับข้าและซือจื่อว่า ท่านแตกต่างจากสตรี
ทั่วไป มาจากตระกูลใหญ่ มีวิสัยทัศน์และสายตาทที่กว้างไกล
ข้าคิดว่าสิ่งที่ท่านกล่าวเหมาะสมยิ่งนัก”

ชยาไ้เลิกคิ้ว มุมปากยกยิ้มอย่างได้ใจ “แน่นอน ตั้งแต่
เล็กจนโต ของที่ข้าใช้ล้วนดีที่สุดในสิ่งใดบ้างที่ข้าไม่เคยเห็น”

บทที่ 516 ตัดประกาศ

“สตรีตระกูลชายาไช่มีฮูหยินหานเหมยและซู่กู่ยเฟยคอย
อบรมสั่งสอน ช่างน่าอิจฉาจริง ๆ” ฉู่จวินหลันกล่าวอย่าง
ทอดถอนใจ “ก็แค่เงินเบี้ยหวัดเดือนละหนึ่งร้อยตำลึงไม่ใช่หรือ
ข้าคิดว่าต่อให้ให้ท่านเดือนละสองร้อยตำลึงก็ยังไม่พอด้วยซ้ำ
สตรีที่มาจากตระกูลใหญ่เช่นท่าน เงินเบี้ยหวัดเดือนละสามร้อย-
ตำลึงถึงจะเหมาะสม ท่านวางใจเถิด ท่านใจกว้างเพียงนี้
เพียงขอเพิ่มเป็นหนึ่งร้อยตำลึง ก็ถือว่าเมตตาข้าพเจ้าแล้ว
ขอเรียกร้องเล็กน้อยเช่นนี้ ข้าจะต้องสนองให้ท่านแน่นอนเจ้าค่ะ”

ชายาไช่ฟังแล้วรู้สึกปลาบปลื้มราวกับได้ลิ้มรสน้ำผึ้ง
แม้นางจะรู้สึกไม่ถูกชะตากับฉู่จวินหลัน แต่เชื่อว่าในฐานะ
เชื้อจื่อก็มีฐานะไม่ธรรมดา ไม่ว่าเขากับกงชินอ่องผู้เป็นบิดาจะ
มีความสัมพันธ์กันอย่างไร อย่างไรเสียก็เป็นพ่อลูกกันมา
หลายปี บางทีเชื้อจื่ออาจเอ่ยวาจาให้กงชินอ่องคล้อยตามได้บ้าง

นางต้องใช้ชีวิตทั้งชีวิตอยู่ในจวนอ่อง ความโปรดปราน
ของกงชินอ่องก็คืออนาคตของนาง จะให้ต้องมาผิติดกับฉู่จวิน-

หลันเพราะเงินเพียงเท่านั้น แล้วให้เซียวชวีไปพูดไม่ดีลับหลัง
กับกงชินอ่อง นางยอมไม่ยอม

เมื่อนึกได้ดังนี้ สีหน้าของชายาไช้ก็ผ่อนคลาย ก่อนจะ
เอ่ยว่า “เฮ้อ ที่จริงที่ข้าเสนอเงินเดือนละหนึ่งร้อยตำลึงก็เพราะ
โมโหเท่านั้น เห็นเรื่องในจวนไม่ยุติธรรม บางคนได้มาก บางคน
ได้น้อย ไม่มีระเบียบ ข้าก็แค่เป็นห่วงท่านอ่องเลยระบายออกมา
จึงเขียนไปว่าต้องการหนึ่งร้อยตำลึงเท่านั้นเอง”

ชายาไช้ยื่นมือข้ามโต๊ะมาจับมือจู่จินหลันเบาๆ “ข้าจะ
พูดตามตรง เจ้ามองว่าข้าเหมือนพวกบ้านนอกที่แม้แต่เงินไม่ก็
ลืบทำลึงก็ยังคงโก่งหรือ ข้าไม่ใช่คนตื่นเขิน ของเล็กน้อย
แค่นั้น ข้าไม่สนใจหรอก”

จู่จินหลันฟังแล้วพยักหน้ารับไม่หยุด

เซียวจื่อหลันโกรธจนหน้าแดงก่ำ แทบกระโดดขึ้นมา
ชี้หน้าชายาไช้ถามว่านางกำลังเหน็บแนมใครอยู่

แต่หากออกไปในเวลานี้ ก็ไม่ต่างจากการยอมรับ

ฉูจวินหลันยิ้มกล่าว “สมแล้วที่เป็นสตรีจากตระกูลใหญ่ผ่านโลกมามาก”

“เรื่องพวกนี้ไม่เห็นว่าจะสำคัญอะไร ข้าคิดว่า ถึงแม้จวนเราจะได้รับเลื่อนขั้นจากจวินอ่องเป็นชินอ่องเป็นกรณีพิเศษ แต่ก็ควรยึดตามธรรมเนียมเดิมของจวนอ่องอื่นๆ ในอดีต เช่น ชายาอ่องได้รับเดือนละสามสิบตำลึง ซื่อจื่อยี่สิบตำลึง บุตรชาย-ภรรยาเอกสิบตำลึง บุตรชายอนุห้าตำลึง บุตรสาวภรรยาเอกสามตำลึง บุตรสาวอนุสองตำลึง ส่วนครัวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายอาหารทั้งจวน ไม่จำกัดจำนวน ใช้แล้วก็ลงบัญชีแล้วมารับเงินเพิ่มได้ ส่วนของกินของใช้พิเศษของแต่ละเรือนก็ให้จ่ายจากเงินเบี้ยหวัดของตนเอง จวนไม่เคยขาดแคลนเรื่องกินอยู่อยู่แล้ว เงินเบี้ยหวัดก็เป็นเพียงเงินใช้จ่ายเล็กน้อยเท่านั้น”

“ท่านพูดถูกต้องยิ่งนัก!” ฉูจวินหลันใช้กำปั้นขวาทุบลงบนฝ่ามือซ้าย “สมแล้วที่เป็นท่าน ข้ากลับไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เลย”

ฉูจวินหลันกวาดตามองบรรดาอนุและหมัวหมัวผู้ดูแลงานในห้องพลางยิ้มกล่าว “จวนอ่องอื่นก็ทำเช่นนี้ พวกเราก็ควรเอาอย่าง ท่านอ่องทำงานภายนอกอย่างลำบาก พวกเราอยู่ในจวนช่วยอะไรไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ควรสร้างเรื่องให้ท่านอ่อง

ลำบากใจ หากพวกเราฟุ่มเฟือยเกินไป จนถึงจุดความสนใจของเหล่าขุนนางตรวจการ หากพวกเขาเอาไปโจมตีท่านอ๋องจะอย่างไร”

ทุกคนถึงกับตะลึงงัน ไม่มีใครคิดว่าไม่เพียงไม่ได้เงินเพิ่ม แต่กลับจะลดลงยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

เหล่าอนุสิบกกว่าคนมองชายาไช่ราวกับมองศัตรู

ชายาไช่สะดุ้งในใจ เพิ่งรู้ตัวว่าตนเองพุดมากเกินไป เพราะความไฉฉะ นางไม่ใช่คนของฉู่จวินหลันเสียหน่อย จะมาช่วยอีกฝ่ายเป็นคนร้ายไปทำไม

ชายาไช่เริ่มใจเสีย รีบแก้สถานการณ์ “แน่นอนว่าแต่ละจวนก็มีวิถีของตน จะเอามาเทียบกันทั้งหมดก็ไม่ได้ ก็แค่เรื่องเงินเท่านั้น หากภายหลังเจ้าขาดก็สามารถมาหาข้าได้ ตระกูลไช่ของเราอย่างอื่นอาจไม่มาก แต่มีเงินมาก อย่าได้ไปหักเงินค่ารักษาทองคุณชายรองเลย มิฉะนั้นคนนอกจะหัวเราะเอาได้ คิดว่าจวนอ๋องเรายากจนถึงขั้นเปิดหม้อไม่ได้¹แล้ว”

¹ ยากจนถึงขั้นเปิดหม้อไม่ได้ เปรียบเปรยถึงไม่มีอันจะกินหรือยากจนขั้นแค่น

แต่จู่จวินหลันกลับไม่รับคำ เพียงยิ้มแล้วส่งจื่อเยียนกับจื่อยวน “นำบัญชีงานที่พวกเราเตรียมไว้ก่อนหน้านี้ออกมาแล้วเติมการจัดสรรเมื่อครู่ลงไป”

“เจ้าคะ”

จื่อยวนกับจื่อเยียนรีบหยิบกระดาษสีแดงแผ่นใหญ่ที่พับเป็นสี่เหลี่ยมออกมา บนนั้นเขียนไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่นายจนถึงป่าวของเรือน รายชื่อของผู้ดูแลแต่ละเรือน หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ และค่าใช้จ่ายที่จัดสรรในแต่ละเดือนอย่างละเอียด

จู่จวินหลันเหลือบมองเล็กน้อยแล้วยิ้มกล่าว “จริงสิตามธรรมเนียมเก่าของจวนฮ่องอื่นๆ หลังจากแจกแจงค่าใช้จ่ายของแต่ละเรือนแล้ว เงินที่บรรดาหมัวมั่วผู้ดูแลงานตามที่ร้องขอมาก็พอจัดสรรได้พอดี เช่นนี้แล้ว หากรวบรวมเงินใช้จ่ายของชายาจากกับคุณชายรองกลับคืนเข้ากองกลาง แต่ละเดือนก็สามารถรวบรวมได้ราวหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึง”

นางหันไปสั่งจิ่งอวี่ที่ยืนแอบมองอยู่ตรงประตู “เจ้าเอาบัญชีแผ่นนี้ไปติดไว้ที่กำแพงหน้าประตูจวนฮ่อง”

“ขอรับ” จิ่งอวีไม่คิดว่าจะถูกเรียก แต่ก็รีบก้าวเข้ามารับ
บัญชีทันที

ทุกคนถึงกับอ้าปากค้าง

ชายาไชเอ๋อ “ติดไว้ที่หน้าประตูจวน? เซ่นนั้นไม่ใช่ว่า
ใครๆ ก็เห็นหมดหรือ”

“เห็นเจ้าค่ะ แต่เรื่องในจวนห้องของพวกเราไม่มีอะไร
ต้องปิดบัง การใช้จ่ายของทุกคนก็เป็นไปตามกฎ การบอกให้
คนภายนอกรู้ก็ถือว่าทุกอย่างเป็นธรรม”

เป็นธรรมอย่างนั้นหรือ

บนสุดของบัญชี เขียนไว้อย่างเด่นชัดว่าค่าใช้จ่าย
รายเดือนของชายาจางและคุณชายรองคือหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึง
ส่วนชายาไชในฐานะภรรยาเอกเซ่นกันกลับได้เพียงสามสิบ-
ตำลึงตามธรรมเนียมเดิม

ต่างก็เป็นชายาเหมือนกัน แต่กลับมีความแตกต่างของ
ค่าใช้จ่ายมากถึงเพียงนี้

ชายาใช้หลูปตาลงยิ้มเล็กน้อย ภายในใจกลับรู้สึก
พึงพอใจยิ่ง คิดในใจว่า เมื่อครู่ข้าช่วยนางไปเล็กน้อย นางก็รีบ
ตอบแทนทันที ช่างเป็นคนตรงไปตรงมาเสียจริง

ฉู่จวินหลันกล่าวเสียงดัง “ข้าจะให้เวลาทุกคนอีกสามวัน
หากมีข้อสงสัยก็ไปดูบัญชีที่หน้าประตูได้ หากผู้ใดไม่พอใจก็
มาหาข้าได้เช่นกัน แต่หากไม่มีผู้ใดคัดค้าน ก็จะยึดตามนี้
ทุกคนเข้าใจหรือไม่”

บรรดาบ่าวหญิงต่างขานรับพร้อมเพรียง แม้จะไม่ได้รับ
เงินเพิ่ม แต่ช่องทางในการบริหารจัดการในภายหน้าก็ยังมียู่
ไม่น้อย จึงไม่มีใครรู้สึกไม่พอใจ

แต่เหล่าอนุ คุนหนุ และคุณชายทั้งหลายที่ถูกลดเงิน
เบี้ยหวัดพร้อมกัน อีกทั้งยังอ้างอิงตามธรรมเนียมเดิม มิใช่
ความคิดของฉู่จวินหลันโดยตรง จะให้พวกเขาพูดว่าตนเอง
สูงศักดิ์กว่าตระกูลอื่นและควรได้มากกว่านั้นย่อมไม่ได้

ทุกคนจึงได้แต่กลั่นความขุ่นเคือง กัดฟันยอมรับ
ความเสียเปรียบในครั้งนี้ และด่าทอชายาใช้กับฉู่จวินหลันในใจ
อย่างรุนแรง

จึงอวี้นำ ‘ประกาศ’ ไปติดไว้แล้วก็รีบวิ่งกลับเรือนจิ้ง-
เขียวน นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปรายงานเชียวชีวิตันที

เชียวชีวิต่างคัมภีร์จวงจื่อ² ลง ก้มมองถ้วยชาฝาขาว
บนโต๊ะ นั่งเฝ้ายออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มบางกล่าวว่า “ดีมาก”

จึงอวียิ้มกล่าวเช่นกัน “ใช่ขอรับ เมื่อครู่บ่าวแอบดู
อยู่หน้าประตู ซายาชื่อจื่อเก่งจริง ๆ ทำเอาคนพวกนั้นถึงกับ
พูดไม่ออก บ่าวยังอยากโบกธงให้ซายาชื่อจื่อเลย ชื่อจื่อขอรับ
ท่านช่างมีวาสนายิ่งนัก ซายาชื่อจื่อไม่เพียงวิชาแพทยยอดเยี่ยม
แต่ยังจริงใจต่อท่าน หากนางไม่ใส่ใจท่าน ด้วยนิสัยรักอิสระ
ของนาง เหตุใดต้องเข้ามายุ่งกับเรื่องในจวนอ๋องให้วุ่นวายเช่นนี้
ด้วยขอรับ”

² คัมภีร์จวงจื่อ หมายถึง คัมภีร์สำคัญของลัทธิเต๋า เนื้อหาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ
และแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติ

บทที่ 517 จำต้องแก้ไข

เซียวชวีจะไม่เข้าใจสิ่งที่จึงอวีพูดได้อย่างไร

ยิ่งฉู่จวินหลันปฏิบัติต่อเขาเช่นนี้ เขาก็ยิ่งรู้สึกผิดต่อนาง นางทุ่มเทให้เขามากมาย แต่เขากลับลืมนางไป มีหน้าซ้ำยังหลอกลวงนางอีก...

ขณะกำลังครุ่นคิด เสียงฝีเท้าเบาๆ ที่ร่าเริงก็ดังมาจากลานเรือน พร้อมกับเสียงสนทนาอย่างมีความสุขระหว่างฉู่จวินหลันกับสาวใช้ เซียวชวีจึงเก็บอารมณ์ ยิ้มบางแล้วเดินออกไปต้อนรับ

ในเวลาเดียวกัน ซายาจางก็ได้รับรายงานจากเกิงหมั้วมัว ถึงการจัดการต่างๆ ที่ฉู่จวินหลันทำ

“ช่างกล้านัก!” ซายาจางแค้นเสียงเย็น “สมองของไซ่ซือมีแต่อุจจาระหรืออย่างไร ชูกั๊ยะเพยกับฉู่จวินหลันไม่ถูกกัน แต่นางกลับออกหน้าช่วยฉู่จวินหลัน นางไม่กลัวว่าชูกั๊ยะเพยจะรู้แล้วลงโทษหรือ!”

“พระชายาโปรดระงับโทสะเจ้าค่ะ การที่ชายาใช้ทำเช่นนั้น ก็ไม่ได้ส่งผลเสียต่อพวกเรา ท่านไม่เห็นหรือว่าอนุทั้งสิบแปดคน กับบุตรของอนุทั้งหลายต่างพากันทำปากยี่นจนแขวนขวด- น้ำมันได้แล้ว”

เก็งหมั่มั้วหั่วเราะปิดปาก พลังกล่าวย่างได้ใจ “ท่านรอดูเถิดเจ้าค่ะ ตอนนี้ชายาใช้กับชายาชื่อจื่อกลายเป็น เสี้ยนหนามในสายตาพวกนั้นไปแล้ว วันหน้าพวกนางจะหาเรื่อง อย่างไรงี้ยังไม่แน่ใจ อีกอย่างท่านลองคิดดูสิเจ้าค่ะ หมั่มั้ว- ผู้ดูแลในจวนของพวกเราคนไหนบ้างจะยอมง่าย ๆ ชายาใช้ ออกความคิดโง่ ๆ ให้ใช้เงินแล้วค่อยเบิก เงินในมือของชายา- ชื่อจื่อก็มีเพียงเท่านั้น ไหนเลยจะพอใช้ถึงตอนนั้นเจ้าค่ะ!”

ชายาจางไต้ยิ่นเช่นนั้นก็หั่วเราะ “ข้าไม่เชื่อว่านางจะกล้า แตะต้องเงินใช้จ่ายของข้ากับเฟิงเอ๋อร์ ฝ่าบาทเองก็ทรงทราบว่า เฟิงเอ๋อร์ได้รับความอยุติธรรม ต้องรักษาตัว นางจะกล้าขัดขวาง การใช้เงินของเฟิงเอ๋อร์ได้หรือ”

“ใช่เจ้าค่ะ พวกเรารอดูเรื่องสนุกก็พอ”

วันที่หนึ่งเดือนห้า วันที่สามหลังติดประกาศ จู่จวินหลันไม่ได้รอให้มีใครมาคัดค้านหรือโต้แย้ง

แต่ชายาจางกลับโดนจิ้งเฟยเรียกพบ นางจึงแต่งกายเต็มยศตามฐานันดร แล้วเข้าพบในวังตั้งแต่เช้าตรู่

“ชายาซือจื่อเจ้าคะ ชายาจางเข้าพบจิ้งเฟยในวังหลวงเกรงว่ากลับมากคงยิ่งได้ใจ” จื่อเยียนกล่าวพลางยกน้ำแกงไก่ที่จู่จวินหลันเตรียมไว้มาวางบนโต๊ะ

จู่จวินหลันลุกขึ้นตักน้ำแกงให้เซียวชวีหนึ่งชามเล็ก

เซียวชวีรับไปกินหนึ่งคำ

จิ่งอวีที่อยู่อู่ด้านข้างอธิบาย “จิ้งเฟยเป็นสนมเก่าตั้งแต่สมัยฝ่าบาทยังมิได้ขึ้นครองราชย์ แม้ไม่มีโอรส และปัจจุบันก็ไม่ได้เป็นที่โปรดปรานแล้ว แต่ฐานะยังคงอยู่ ฝ่าบาทยังทรงให้ความเคารพ นางมีคุณธรรมสูง ใช้ชีวิตอย่างสงบ ไม่ค่อยยุ่งเรื่องภายนอก วันนี้กลับเรียกชายาจางเข้าพบอย่างกะทันหันเรื่องนี้ช่างน่าสงสัยยิ่งนัก”

ฉุจวินหันเลิกลีคว์ “ในจวนของพวกเราไม่น่าจะมีเรื่องใด
ดึงดูดความสนใจของจิ้งเพยได้ นอกจากประกาศหน้าประตูจวน
ใบนั้น”

เซียวชวีวางถ้วยชา มองนางด้วยแววตาอ่อนโยนก่อนจะ
กล่าว “คงเป็นเพราะเรื่องนี้แปดส่วน”

การคาดเดาของเซียวชวีไม่ผิด เวลาที่ภายในวัง จิ้งเพย
กำลังมองชายาจากอย่างไม่เห็นด้วย พลางกล่าวเตือนอย่าง
นุ่มนวล

“...แม้ข้าจะเป็นคนนอก แต่ก็ยังรู้สึกว่าการนี้ดูไม่งาม
บัดนี้ไม่รู้ว่ามีคนในเมืองพูดถึงกันมากเพียงใด โดยเฉพาะ
ตระกูลขุนนางและเชื้อพระวงศ์อื่นๆ ...ชายาอาจเป็นคนฉลาด
ย่อมรู้ดีว่าคุณธรรมของสตรีสำคัญเพียงใด ค่าเบี้ยหวัดของเจ้า
คือสามสิบตำลึง คุณชายรองเป็นบุตรภรรยาเอกได้สิบตำลึง
แต่พวกเจ้าสองแม่ลูกกลับใช้เงินเกินเดือนละกว่าหนึ่งร้อยตำลึง
ขณะที่ซื้อจื่อในจวนกลับถูกตัดให้เท่าบุตรชายภรรยาเอก เช่นนี้
ย่อมไม่เหมาะสม วันก่อนข้าไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ก็ได้ยินคนพูดถึง
เรื่องนี้โดยบังเอิญ...”

ชยายางก้มหน้ารับคำ เหนือเย็นผุดเต็มหน้าผาก

เห็นชัดว่าจึงเพยได้รับพระบัญชาจากฮ่องเต้ให้เรียกนางเข้าพบ จวนของพวกนางเป็นเชื้อพระวงศ์ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ไม่เพียงทำให้คนในตระกูลหัวเราะเยาะ ยังทำให้ขุนนางหัวเราะเยาะราชวงศ์ และทำให้ฮ่องเต้เสียพระพักตร์

มิน่าจู่จวินหลั่นนางसारเลวนั้นถึงกล้าเอาประกาศไปติดนางคงคำนวณปฏิภรียาของฮ่องเต้ เชื้อพระวงศ์ และขุนนางไว้หมดแล้ว รอให้ตนขายหน้า!

ชยายางข่มกลั่นความโกรธที่อัดแน่นอยู่เต็มอกกลับจวนครันถึงจวนก็สั่งเก็งหมั้วหมั้วทันที

“ไปเรียกจู่ซือมาพบข้า!”

เก็งหมั้วหมั้วรับคำแล้วรีบไปยังเรือนจิ้งเซวี่ยนเพื่อเรียกคนตามคำสั่ง

ไม่นานจู่จวินหลั่นก็นำสาวใช้เดินเข้ามา และยังมีอีกคนที่ชยายางคิดไม่ถึงติดตามมาด้วย

“ซือจื่อ เหตุใดถึงว่างเล่า”

เซียวชวีประสานมือค้ำบัแล้วไปนั่งด้านข้าง กล่าวตอบ
เรียบๆ ว่า “เชิญท่านตามสบาย ข้าเพียงมาด้วยเท่านั้น”

ชัดเจนว่าเขากลัวว่าฉู่จวินหลันจะถูกกลั่นแกล้ง จึงมา
หนุนหลังให้นาง!

ชายาจางกำหนดแนแน เส้นเอ็นที่ขมับปูดโปน กัดฟัน
แน่มมองฉู่จวินหลัน “ฉู่ซื่อ! เจ้าจงสั่งให้คนไปเอาประกาศหน้า
ประตูจวนออกเดี๋ยวนี้! เจ้าคิดอะไรอยู่ เรื่องในจวนแค่นี้ยังเอาไป
เผยแพร่ หรือเจ้าตั้งใจจะให้คนทั้งเมืองหัวเราะเยาะจวนอ๋องของ
เรากันแน่!”

ฉู่จวินหลันยิ้มพลางค้ำบั “พระชายาโปรดระงับโทสะ
หากท่านสั่งให้เอาประกาศลง ก็เอาลงได้ จวนอ๋องของพวกเรา
ไม่มีเรื่องใดต้องปิดบัง ย่อมไม่ถึงกับทำให้คนหัวเราะเยาะ”

“เจ้า!”

“ส่วนเรื่องประกาศ ข้ากลับเห็นว่ามิประโยชน์อย่างยิ่ง
ต่อไปทุกเดือนข้าจะติดประกาศแสดงการจัดการและค่าใช้จ่าย
ของจวนให้ชัดเจน ให้ทุกอย่างเป็นธรรม โปร่งใส และตรวจสอบ
ได้ ประการแรก เพื่อให้คนรู้ว่าข้าจัดการเรื่องต่างๆ อย่างยุติธรรม

ประการสอง เพื่อให้หมัวหมัวแต่ละเรือนสามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง ประการสามก็เพื่อให้คนนอกเห็นว่าจวนอ่องของเราบริสุทธิ์โปร่งใส ท่านว่าดีหรือไม่”

“เจ้า! ช่างเจ้าเล่ห์นัก!”

“พระชายาโปรดระงับโทสะ หากร่างกายทรุดลงจะไม่ดีนะเจ้าคะ จะว่าเจ้าเล่ห์ก็แล้วแต่ท่านจะกล่าว แท้จริงแล้วพวกเราล้วนเป็นสະไภของจวนอ่อง ทำเพื่ออนาคตของจวนทั้งสิ้น อีกอย่างเรื่องบัญชีจะเปิดเผยหรือไม่ ในใจทุกคนก็มีเครื่องชั่งอยู่แล้ว ท่านว่าจริงหรือไม่ ตอนนี้ประกาศก็ติดมาสามวันแล้วยังไม่เห็นมีผู้ใดคัดค้าน เช่นนั้นก็ทำไปตามนี้เถิด แต่หากจะเอาลงก็ยอมได้”

“ออกไป! เจ้าออกไปเดี๋ยวนี้!” ซายาจงโกรธจนแทบคลั่งคว้าถ้วยชาที่อยู่ข้างมือขว้างลงพื้นอย่างทนมไม่ไหวอีกต่อไป

ทว่าฉู่จวินหลันยังคงยิ้มด้วยท่าที่สงบนิ่ง ราวกับมองไม่เห็นความโกรธของอีกฝ่าย คำนับแล้วกล่าว “เจ้าคะ เช่นนั้นข้าขอตัว”

เซียวชวี่ก็ลุกขึ้น มองถ้วยชาที่แตกบนพื้น ก่อนกล่าวเสียงเรียบ “พระชายาควรรักษาตัวให้ดี คุณชายรองยังต้องพึ่งพาท่าน” กล่าวจบก็ประสานมือค้ำัน แล้วออกไปพร้อมฉู่จวินหลัน

คำพูดนี้ทิ่มแทงใจของชายาจางอย่างจัง นางกรีดร้องเสียงแหลมอย่างควบคุมไม่อยู่ นางพลิกโตะจนถาดชาหล่นกระแทกพื้นแตกกระจาย แม้แต่แจกันคู่โปรดก็ยังถูกขว้างลงพื้นจนแหลกละเอียด

ภายในห้องมีเสียงโครมครามวุ่นวายดังอยู่พักหนึ่ง แม้แต่กิ่งหมั้วหมั้วกับซินเยวี่ก็ไม่กล้าเข้าไป

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายาจางก็ตะโกนเสียงแหลม

“ซินเยวี่!”

“เจ้าคะ พระชายา!” ซินเยวี่สะดุ้งหุดคอ ถอนหายใจในใจว่าตนช่างโชคร้ายนัก ก่อนจะก้มหน้าเดินเข้าไปในห้อง

ชายาจางกล่าว “เจ้ารีบไปเรือนจิ้งเซวี่ยน บอกฉู่จวินหลันว่าเปี้ยหวัดของข้าเดือนละสามสิบตำลึง เฝิงเอ๋อร์สิบตำลึง

ตามกฎหมาย ให้นางอย่าฉีกประกาศ และแก้ไขตัวเลขของพวกเราซะ
แล้วติดแสดงไว้อีกสักกระยะ!”

“เจ้าคะ!” ซินเยวรีรีบวิ่งไปเรือนจิ้งเซวียนทันที

ระหว่างทางกลับเรือนจิ้งเซวียน จิ้งอวีพูดยอย่างตื่นเต้น
“ชายน้าชื่อจื่อ ต้องเอาประกาศลงหรือขอรับ บ่าวจะไปจัดการ
เดี๋ยวนี้!”

“ไม่ต้อง บางที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงอีก เจ้ารอไปก่อน”
ฉู่จวินหลันเอ่ยห้าม พลังหันกลับมามองเซียวชวี “เมื่อครู่ที่
ท่านพูดออกมา นับว่าไม่เลวเลยนะ”

บทที่ 518 ยอมตาย

เซียวชวีหันหน้าขึ้นสี่เล็กน้อย เขาผินหน้ามองไปทางอื่น จงใจ
ไม่มองหน้าฉู่จวินหลัน

จึงอวีเหือบมองนายของตน ก่อนจะสบตากับจื่อเยียน
และจื่อยวน ทั้งสามต่างเม้มปากกลั้นยิ้ม แอบหัวเราะกันเบาๆ

ฉู่จวินหลันใช้ไหล่กระแทกเซียวชวีเบาๆ “นี่ เมื่อครู
ข้าเห็นชายจากโอรธจนหน้าคล้ำม่วงไปหมด นางก็ไม่ใช่เด็ก
แล้วนะ ท่านไม่กลัวหรือว่าจะทำให้นางโอรธจนเป็นอะไรไป
หากเกิดเรื่องขึ้นมา ใครบางคนอาจโยนความผิดมาให้ท่านก็ได้นะ”

เซียวชวีก็มมองฉู่จวินหลัน เม้มปากอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะ
เอ่ยว่า “นางไม่ตายหรอก เจ้าอยู่ไม่ใช่หรือ”

ฉู่จวินหลันชะงักฝีเท้า แล้วหัวเราะออกมาอย่างกลั้น
ไม่อยู่ หัวเราะจนตัวโยนราวกิ่งดอกไม้ไหว

นานๆ ที่จะได้เห็นฉู่จวินหลันหัวเราะอย่างเปิดเผยเช่นนี้
จื่อหยวนกับจื่อเยียนก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย

เซียวชวี่มองนางที่หัวเราะอย่างเบิกบาน มุมปากของเขา
ก็ยกยิ้มโดยไม่รู้ตัว แม้แต่รัชพีชในกระถางริมทางยังดูน่าเอ็นดู
ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ฉู่จวินหลันมองเซียวชวี่ในตอนนี ความรู้สึกรักใคร่
แทบจะเอ่อล้นออกมาจากแววตา แม้เขาจะสูญเสียความทรงจำ
เกี่ยวกับนางไป แต่การอยู่ร่วมกันในตอนนี้ก็กลับยังดีดังเดิม
นางถึงขั้นไม่โกรธ ไม่ตำหนิเขาที่ปิดบังอีกแล้ว

เพียงแต่ในใจยังมีความเสียดายอยู่บ้าง

หากเขาจำทุกอย่างได้ก็คงดี

เวลานี้ฉู่จวินหลันปรารถนามากกว่าครั้งใด นางอยาก
ตามหา ‘ผู้นำหมายเลขสาม’ ให้พบโดยเร็ว เพื่อให้ได้ตำรับ-
หลี่หุนมา!

“ชಾಯาชื่อจื่อ”

ในขณะนั้นเอง เสียงฝีเท้าเร่งรีบก็ดังมาจากทางเรือนใหญ่

ทุกคนเก็บรอยยิ้มแล้วหันไปมอง ก็เห็นชินเย้วรีบเดินเข้ามาอย่างร่อนรน หอบหายใจเล็กน้อยแล้วคำนับ

ฉูจวินหลันยิ้มถาม “ชินเย้วใช่หรือไม่ ซายาอาจมีเรื่องใดฝากมาบอกกล่าวหรือ”

ชินเย้วยิ้มแยม ก่อนจะถ่ายทอดคำสั่งของซายาอาจเรื่องให้แก้ไขประกาศและห้ามเอาออกแก่ฉูจวินหลัน

ฉูจวินหลันพยักหน้า ยิ้มกล่าว “เข้าใจแล้ว ในเมื่อเป็นคำสั่งของซายาอาจ ข้าย่อมทำตาม”

“เจ้าคะ เช่นนั้นป่าวขอตัว” ชินเย้วคำนับเชียวซวีและฉูจวินหลันอย่างมีมารยาท ทว่าครั้นเผลอสบกับแววตาเย็นชาของเชียวซวี ใจก็สั่นสะท้าน รีบเผ่นหนีไปราวกับมีเสือดุร้ายไล่ตามอย่างไรอย่างนั้น

“มิน่าเล่าเมื่อครู่ท่านถึงไม่ให้ป่าวไปนำประกาศออก” จิ่งอวีเฒ่าลั่นแล้วถาม “ซายาเชื่อจื่อคาว่าซายาอาจจะสั่งเช่นนี้ไว้แล้วหรือขอรับ”

ฉู่จวินหลันยิ้มบาง มุ่งหน้ากลับเรือนจิ้งเซวียนพร้อมทุกคนพลางตอบ “ต้นไม้ยังมีเปลือก คนเราย่อมต้องรักษาหน้าหลังจากชayaจางถูกจิ้งเพยเรียกพบ กลับมาก็เรียกเข้าไปทันที ไม่ต้องคิดให้ลึกก็ย่อมรู้สาเหตุ นางยังกุมงานจิปาตะในจวนอ่องไว้ในมือ ไม่ได้ขาดรายได้อะไร ไม่มีเหตุจำเป็นต้องยืมเงินส่วนกลางไว้ให้คนหัวเราะ และในเมื่อนางเปลี่ยนความคิดก็ย่อมอยากให้ทุกคนรู้ ดังนั้นไม่เพียงไม่ต้องเอาประกาศลงแต่ยังต้องติดไว้อีกสักกระยะ”

จิ้งอวีพยักหน้าอย่างเข้าใจ

เซียวชวี่มองฉู่จวินหลัน แวตาเต็มไปด้วยความชื่นชมและยอมรับ คิดในใจว่า ชิงชิงฉลาดยิ่งนัก จะเปรียบว่านางเป็นเก๋อเล่ียงในหมู่สตรีก็คงไม่เกินจริง

เมื่อกลับถึงเรือนจิ้งเซวียน ฉู่จวินหลันก็สั่งให้คนไปติดประกาศฉบับแก้ไข

เมื่อบรรดาอนุช่าวคำใช้จ่ายของชayaจางลดลง พอถึงเรื่องที่นางเข้าเฝ้าในวังหลวง ต่างก็รู้สึกพอใจไม่น้อย

ช่ายาใช้ดีใจยิ่งกว่า สั่งให้คนเตรียมกับแก้มเล็ก ๆ มา
นั่งดื่มฉลอง นาน ๆ ที่จะได้เห็นช่ายาจากเสียเปรียบเช่นนี้
ช่างน่าดื่มฉลองเสียจริง!

เชียวซวีเห็นว่าฉู่จวินหลันสามารถจัดการเรื่องในจวนได้
อย่างเหมาะสม เดิมทีเขายังเป็นห่วงว่านางจะถูกรังแก แต่บัดนี้
ไม่ต้องกังวลอีกแล้ว เขาอยู่ในจวนก็ไม่ได้ช่วยอะไร กลับเหมือน
ได้ย่นดูความสนุกเสียมากกว่า

ดังนั้นเช้าวันถัดมา เขาจึงออกไปทำธุระของตน เพียง
บอกว่าจะกลับมากินข้าวเที่ยงด้วยเท่านั้น

หลังจากฉู่จวินหลันรู้ว่าเชียวซวีจะออกไปทำธุระ
ด้านนอก ก็เพียงนำอาหารบำรุงที่นางจัดเตรียมไว้มาให้เขากิน
เท่านั้น ส่วนเรื่องที่เขาไปทำอะไร นางไม่ได้ซักถาม

ทว่ายามมองแผ่นหลังของเชียวซวีที่ก้าวเดินอย่าง
แผ่วเบา ฉู่จวินหลันกลับอดรู้สึกว่างเปล่าในใจเล็กน้อยไม่ได้
หลายวันที่ผ่านมา อาหารบำรุงที่นางให้เขากิน ล้วนผสม
สมุนไพรที่ช่วยบำรุงสมองและกระตุ้นความทรงจำ

ทว่าเขี้ยวชวีกินไปแล้วกลับไม่มีผลแม้แต่น้อย ยังคงไม่มี
ที่ทำว่าจะนี่อะไรออกเลย

ดูท่าการตามหาตัวผู้นำหมายเลขสามเพื่อให้ได้ดำรับ-
หลี่หนคงเป็นเรื่องเร่งด่วนแล้ว

“ชាយาสือจื่อ”

ขณะที่ฉู่จวินหลันกำลังครุ่นคิด เสียงฝีเท้าเร่งรีบก็ดังขึ้น
ฮั่วเยซิงเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว ด้านหลังยังมีเป่าเล่อ ผู้ติดตาม
ใกล้ชิดของฉู่หวาถึงตามมาด้วย

ฉู่จวินหลันใจกระตุกทันที รีบก้าวลงจากบันไดไปต้อนรับ
“เป่าเล่อ เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ที่จวนเกิดเรื่องอะไรหรือ”

“การระชายาสือจื่อ” เป่าเล่อคำนับก่อนจะกล่าวอย่าง
ร้อนรน “นายท่านสั่งให้ปาวมาเชิญท่านไปที่จวนโดยเร็ว มีเรื่อง
ต้องการหารือกับท่านขอรับ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

เป่าเล่อส่ายหน้า “ไม่รู้ว่ไม่กล้าพูดหรือว่าไม่รู้จริงๆ

ฉูจวินหลันจึงไม่ถามต่อ รีบสั่งหมิงเอ๋อร์กับจางหลืออยู่
เฝ้าจวน แล้วพาจื่อยวน จื่อเยียน จิงอวี และฮั่วเยซิงออกไป
พร้อมเป่าเล่อ พวกกันมุ่งหน้าไปจวนตระกูลฉูริมทะเลสาบเสิ่นซา
โดยเร็ว

ฉูจวินหลันซึ่งนั่งอยู่ในรถม้าถามอย่างกังวล “เป่าเล่อ
พี่ชายใหญ่กับพี่สะใภ้ของข้าเป็นอย่างไบบ้าง”

“ท่านวางใจ นายท่านกับฮูหยินปลอดภัยดีขอรับ
ท่านกลับไปก็จะได้ทราบเอง”

ฉูจวินหลันจึงคลายกังวลลงเล็กน้อย และเร่งให้รถม้าเร็วขึ้น

รถม้าวิ่งฝ่าลมอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มาถึงหน้าจวน-
ตระกูลฉูริมทะเลสาบเสิ่นซา

หน้าจวนมีบ่าวเฝ้าประตูอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นรถม้า
จากจวนฮ่องกักรีบเข้ามาคารวะ

“การะชายาชื่อจื่อ”

“ไม่ต้องมากพิธี พี่ชายใหญ่กับพี่สะใภ้ของข้าอยู่ที่ใด”

“เรียนชยาซือจื่อ นายท่านกับฐหยีนร่อยู่ที่โถงใหญ่
ขอรับ”

ฉุจวินหลันไม่แม้แต่จะรอแทนเหยียบ นางกระโดดลงจาก
รถม้าอย่างคล่องแคล่ว แล้วรีบก้าวตรงไปยังโถงใหญ่

เพิ่งก้าวเข้าสู่ลานด้านใน ก็เห็นฉุหวาถึงยืนอยู่ใต้ชายคา
ยืมมองนาง

“หลันหลัน เจ้ามาแล้ว”

“พี่ชายใหญ่!” ฉุจวินหลันก้าวเร็วเข้าไปหา มองสำรวจ
เขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ
จึงถอนหายใจโล่งอก “พี่ชายใหญ่ เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ”

ฉุหวาถึงยิ้มบาง “พี่สะใภ้ของเจ้าจัดเตรียมของว่างไว้แล้ว
เข้าไปกินสักหน่อย แล้วค่อยพูดคุยกันเถิด”

ฉุจวินหลันพยักหน้า เข้าใจทันที จึงสั่งให้ผู้ติดตามร่อยู่
ด้านนอก

เมื่อเซียงอิซินเห็นนางก็ยิ้มกล่าว “มาแล้วหรือ ข้าบอก
พี่ชายใหญ่เจ้าแล้วว่าไม่ต้องรีบร้อนเช่นนี้ แต่เขาก็ไม่ยอม”

ฉุ่หวาถึงไม่อ้อมค้อม กล่าวตรงๆ ว่า “เมื่อคืนท่านลุง-
หยวนจับตัวมือสังหารได้หนึ่งคน เดิมทีข้าคิดจะสอบสวนให้
ได้เรื่องก่อนแล้วค่อยบอกเจ้า แต่ก็กลัวว่าจะเสียเวลา”

“อะไรนะ”

ฉุ่จวินหลันตบโต๊ะลุกขึ้นโดยพลัน “ช่างกล้านัก กล้ามา
ก่อเรื่องในจวนเรา!”

“เจ้าอย่าเพิ่งใจร้อน มือสังหารคนนั้นดูเหมือนจะเป็น
พวกยอมตาย เมื่อคืนพอถูกจับได้ก็กลืนยาพิษทันที โชคดีที่
ท่านลุงหยวนมีประสบการณ์ รีบถอดขากรรไกรของมัน ทำให้
กลืนพิษลงไปได้เพียงครึ่งเดียว แต่ตอนนี้ดูร่อแร่เต็มที่แล้ว”

“ตอนนี้มันอยู่ที่ใด”

“พีสะไภ้ของเจ้าซ่อนไว้ในเรือนใน เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดรู้”

“อืม ข้าจะไปดู” ฉุ่จวินหลันมองไปที่เซียงอี้ชินก่อนจะ
ชะงัก “พีสะไภ้ ท่านนั่งก่อน ข้าจะตรวจชีพจรให้”

บทที่ 519 เรื่องมงคล

เชียงอีชินมองฉู่จวินหลันด้วยความตกใจ พอเงยหน้าสบตา ฉู่หวาถึงที่ทั้งสงสัยทั้งเป็นห่วง นางก็ยิ้มกล่าว “เหตุใดจู่ๆ ถึงจะตรวจชีพจรให้ข้าเล่า”

“ข้าเห็นว่าสีหน้าของพีสะไกไม่ค่อยดีเจ้าคะ” ฉู่จวินหลัน จับมือเชียงอีชินพามาแนบลงข้างโศตะแปดเขียน จากนั้นก้มหน้าสงบจิตใจตรวจชีพจรที่ข้อมือทั้งสองอย่างละเอียด ก่อนสีหน้าของนางจะฉายแววยินดี “พีสะไก ช่วงนี้ท่านรู้สึกว่าร่ากาย มีอะไรผิดปกติหรือไม่”

เดิมทีเชียงอีชินยังคงสุขุม แต่พอเห็นรอยยิ้มของฉู่จวินหลัน แววตาก็เป็นประกาย “เจ้า...ข้า...หรือว่าข้า...”

ฉู่หวาถึงยังไม่เข้าใจนัก เอ่ยอย่างเป็นห่วง “หลันหลัน พีสะไกของเจ้าเป็นอะไร อย่ามัวอ้อมค้อม รีบบอกข้า”

ฉู่จวินหลันกับเชียงอีชินหัวเราะพรีตออกมาพร้อมกัน